

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

5TE ÅRG.

DEN 1 MAJ 1904.

N^O 31

Återgifvande af text eller illustrationer ur HVAR 8 DAG utan särskild öfverenskommelse förbjudes.

INNEHÅLL: Prins Eugen. — Hästutställningen i Stockholm. — Stockholms äldste innevånare. — Norsk föreläsare i Uppsala. — Nytt Richard Bergh-porträtt. — Några interiörer från keramikutställningen i Malmö. — Från Jönköpings P. B:s 25-årsfest. — Japanska krigsbilder. — Det högre svenska militärbefälet. — "Variag's" besättning. — Neutralitetsskyddet i Spanien. — "Näsduken i mänskensstrimman". — Luleå domkapitel. — Veckans porträttgalleri. — Skytterörelsen: Bazar i Kalmar. — Göteborgs gymnastikförening.

F. A. B. HVAR 8 DAGS TRYCKERI. GÖTEBORG. 1904.

Foto. Dahlström, Stockholm.

Klöhné; Kem. A.-B. Bengt Silfverparre, Skåta—Gbg.

PRINS EUGEN.

MED ANLEDNING AF UTSTÄLLNINGEN I UPPSALA, PÅ INBJUDAN AF FÖRENINGEN VERDANDI.

Efter porträtt i dessa dagar taget speciellt och med uteslutanderätt för HVAR 8 DAG.

PRINS EUGEN.

HVAR 8 DAGS STOCKHOLMSFOTOGRAF.

DEN LJUSA NATTEN, målning i olja af *Prins Eugen*.

Utsikt: Kem. A.-B. *Bengt Silfverparre, Skilm—Gbe*

På inbjudan af föreningen Verdandi har prins Eugen i Uppsala anordnat en utställning af en del af sina verk, både äldre och yngre sådana. Vi återgifva här ett par af de exponerade målningarna, hvaraf "Den ljusa natten" torde utgöra ett af prinsens allra förnämsta arbeten. Samtidigt äro vi i tillfälle lämna några alldeles nya fotografier af prins Eugen, tagna för H. 8 D:s räkning i den improviserade atelier han innehar i arffurstens palats, där han för närvarande är sysselsatt med att afsluta en kolossal väggmålning — 15 meter i längd — som skall få sin plats i Norra latinläroverkets i Stockholm stora samlings-sal.

Man kan säga, att prins Eugen steg för steg — liksom en vanlig, obemedlad artist — banat sig väg som målare. Han har arbetat på det ihärdigaste, varit ärlig som få, aldrig på grund af sin börd förhäft sig, och utvecklats till en verklig konstnär. Richard Bergh — en person, som just icke är känd för att smickra — säger också i en uppsats, som han publicerat om prinsen med anledning af Uppsalautställningen: "Sverige äger i prins Eugen icke blott en af sina djupast och personligast kännande naturskildrare, utan också en för den monumentala väggmålningen sällsynt begåfvad konstnär". Och om "Den ljusa natten" skriver herr Bergh:

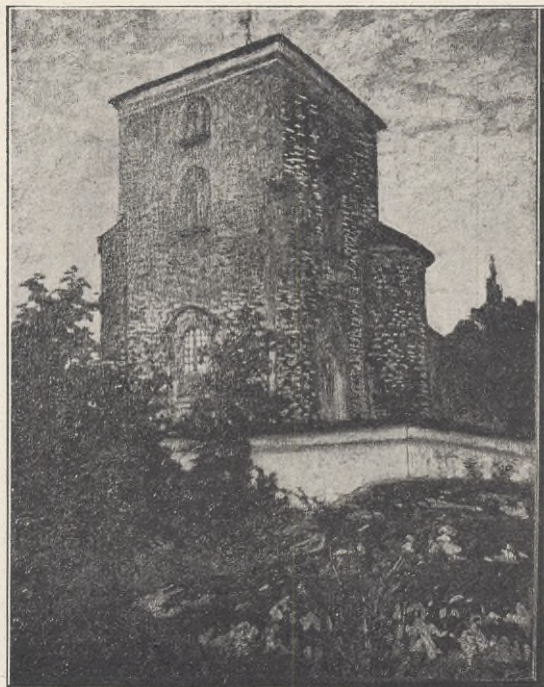
"Den tolkar vältaligt midsommarnattens poesi öfver den blanka uppsvenska insjön med dess flottlig af mörka, speglande holmar. Rymden är ännu ljus, fast solen redan längesedan börjat sin vandring bakom åsarnes dunkla kammar, för att snart nog åter dyka upp mer i öster ofvan synranden. Den öfre delen af himmelen har småningom bleknat; det skälfrver liksom af kyla i luften; men närmast horisontlinjen anas alltjämt solens gyllene gata. För en kort minut har tystnaden famnat hela landskapet, en stillhet så stor, att man nästan väntar få höra gökens lockton mildts borta i någon grönskande hage eller kanske den spröda låten från en fiol, som stötvis bäres fram öfver vattnet. Det är en vek, innerlig och äkta nordisk känsla som andas ur denna tafla, hvilken, trots en viss tyngd i utförandet, likväl hvad poetiskt anslag och komposition beträffar torde vara en af konstnärens bästa."

H. 8 D. har förut i en artikel om prins Eugen sökt framhålla, huru nordisk han är som målare. Nästan från första stunden och oakadt studierna i främmande land visste prins Eugen att återgifva den uppsvenska naturen på ett fullt öfvertygande sätt. Det drömmande, vemodiga drag, som är fäst vid Sverige, det drag af obestämd, darrande längtan, som omsveper den svenska nejden, framför allt i morgonens lätta dimma

eller kvällens hemlighetsfulla ljusdunkel, den smärtfyllda poesi, som är egen för Sverige och fått så många djupa uttryck i dikter på vers och prosa — härät gifver prins Eugen med penseln en tolkning som knappast någon annan.

Framför allt målar han *stort*. Det kom tidigt något mäktigt, monumentalt öfver hans taflor, men det var i en nu gången tid, som om målarens formgivning icke fullt motsvarade den uppfattade och kända synen. Det kom något väl tungt öfver målningen. Detta är nu borta. Linjerna stå klara och tydliga, men den dekorativa bredden har icke kommit något af den fina, innerliga stämningen att förflyktiga. I främsta ledet, vid sidan af sådana män som Bergh och Nordström, Björck, Larson och Pauli, intager prins Eugen sin plats bland nutida svenska målare.

O. R.

H. 8 D:s STOCKHOLMSFOTOGRAF.

Kyrktornet, målning i olja af *Prins Eugen*.

Utsikt: *Bengt Silfverparre*.

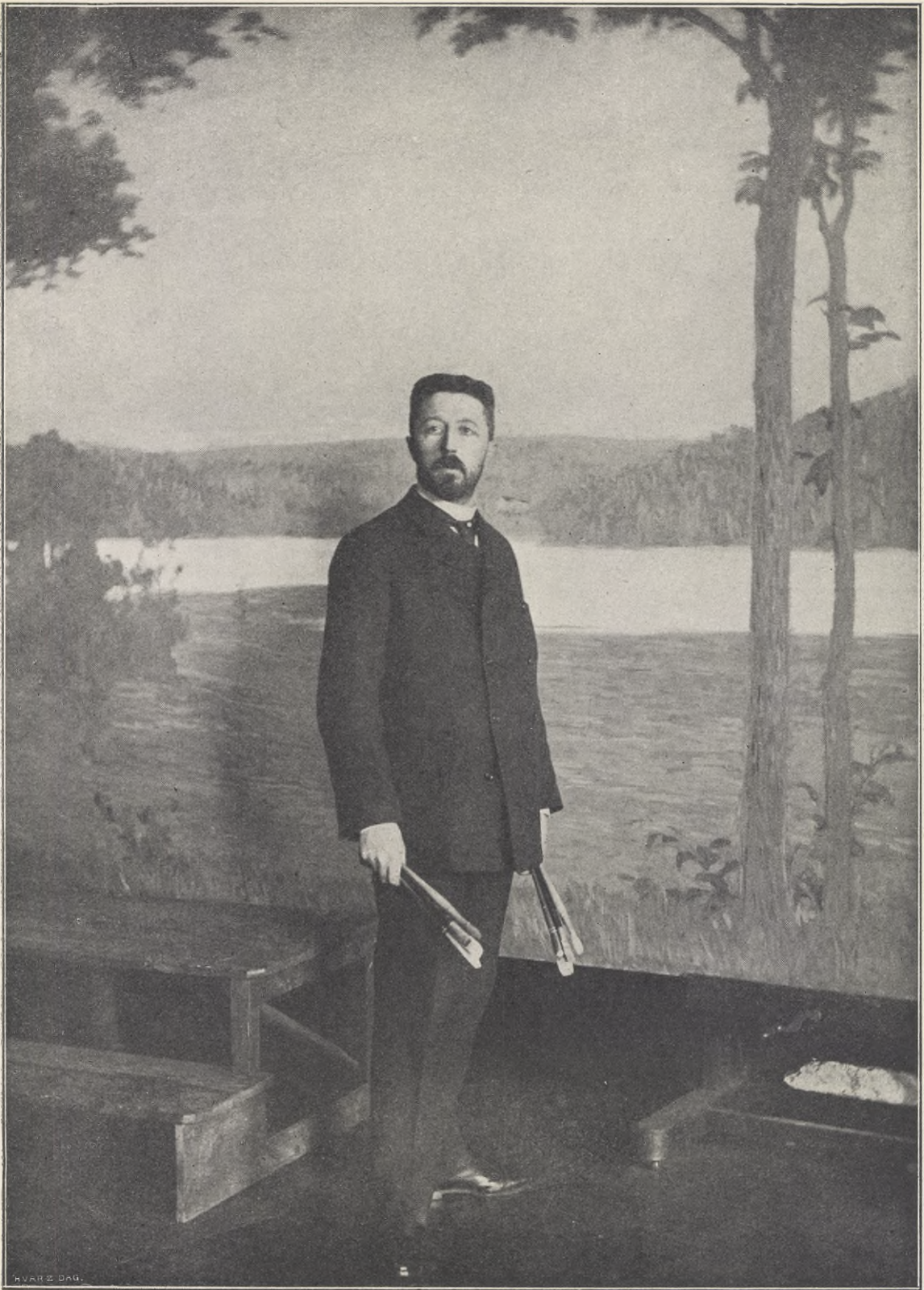

Foto. Dahlöf, Stockholm.

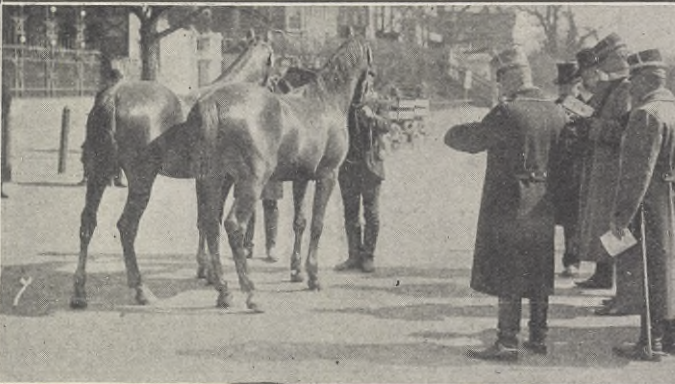
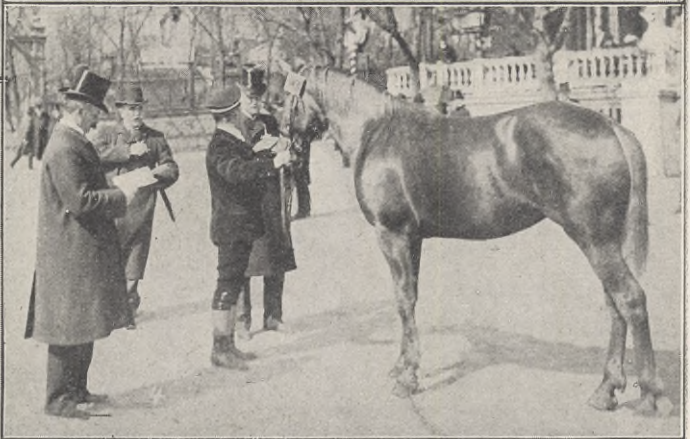
Kliché: Krm. A.-B. Bengt Silfversparre Sthlm.—Glg.

EN AF LANDETS YPPERSTE SKILDRARE AF SVENSK NATUR.
EFTER PORTRÄTT AF PRINS EUGEN I SIN ATELIER I ARFFURSTENS PALATS.

Taget i dessa dagar speciellt och med uteslutanderätt för HVAR 8 DAG.

HÄSTUTSTÄLLNINGEN I STOCKHOLM.

Efter fotografier af H. 8 D:s FOTOGRAF I STOCKHOLM.

FRÅN HÄSTUTSTÄLLNINGENS DAGAR. I höger hörn en bild från härtigparets af Västergötland besök å utställningen. Beskrifning å öfriga bilder återfinnes å nästa sida.

Kisché: Kem. A.-B. Bengt Silversparre, Skåm—Öhg.

1-7: SE FÖREG. SIDA)

- 1-2. Prishoppning och prisridn. ryttn. Boltenstern å Deman (1).
3. "Kiss me quick", Tjölöholms stuteri, Kronprinsens hederspris. Detta nu upphörda stuteri erhöill Konungens hederspris.
4. Prisbedömning af vagnshästar.
5. Uppvisning utanför cirkus.
6. Gotländsk skogsruss med föl, födt under utställningen. Utställare är Aktiebolaget Gotlands Skogsruss-Stuteri, tilldeladt hederspris.
7. Prisbedömning af re-monter.

8. Kupéer tillhörande åkeriäg. A. André Stockholm. Bestyrelsens hederspris.
9. Droska tillhörande åkeriäg. T. G. V. Törner, Stockholm. Bestyrelsens hederspris.
- 10-11. Pantomimen "Kalabaliken i Bender: Karl XII och drabanter (10) samt turkar (11).
12. Prisutdelning. Grefve Eugen von Rosens Princess-cart.

Den sedvanliga stora hästutställningen i Stockholm, som äger rum hvarje april månad, har åter försiggått, lika gouterad som alltid af hundratals

HVAR 8 DAGS STOCKHOLMSFOTOGRAF.

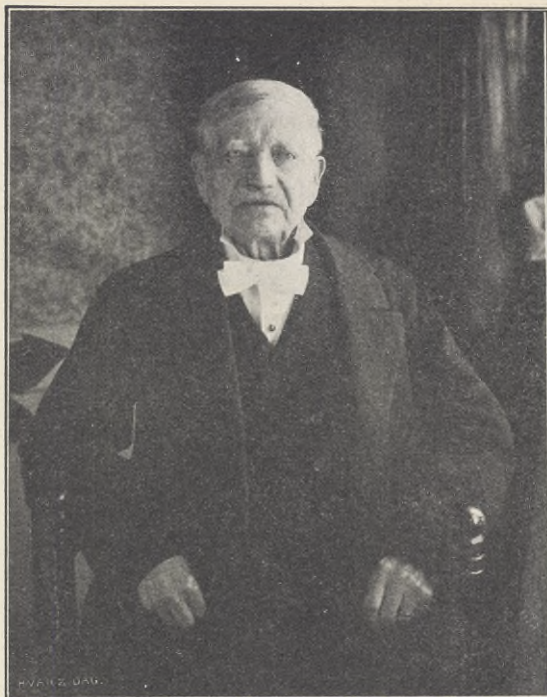
Kilohé: Kem. A.-B. Bengt Sjöfveparre Sthlm.—Gbg

FRÅN HÄSTUTSTÄLLNINGENS DAGAR.

damer och herrar från landets olika delar och, äfvenledes som alltid, i hög grad gynnad af vädrets makter, som bestått rätt mycket af blå himmel och värme.

Programmet har i det stora hela varit det samma som föregående år, med prisridning och prishoppning, uppvisning af de olika djuren, ekipagen och arbetsvagnarne, med föreställningar i cirkus å Djurgården, där också en pantomin, framställande "Kalabaliken i Bender", utspelats. Alltihop har varit mycket lyckadt och entusiasmen stor.

H. 8 D. gifver härmed en serie omväxlande bilder från denna svenska concours hippique, tagna dag efter dag af tidskriftens Stockholmsfotograf, hvilken, såsom synes, lyckats fånga goda och karaktäristiska snapshots.

H. 8 Da STOCKHOLMSFOTOGRAF.

Kliché: Bengt Sjöforsparre.

100-ÅRINGEN AXEL CEDERGRÉN.

H. 8 Da STOCKHOLMSFOTOGRAF.

Kliché: Bengt Sjöforsparre.

PROFESSOR OCH FRU DIETRICHSEN.

Boktryckaren Axel Cedergren fyllde den 28 april 100 år. H. 8 D. hoppades i föl, då vi återgafvo hr Cedergrens nytagna fotografi, att "få bringa ett nytt porträtt af 100-åringen", en förhoppning som vi äro glada kunna härmed förverkliga.

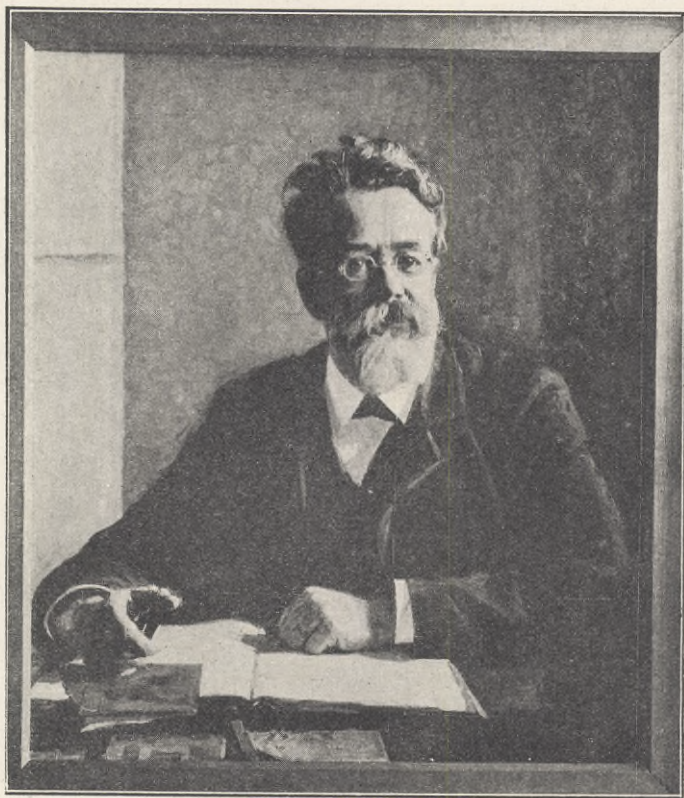
C. är född i Visby, men kom vid 16 års ålder till Stockholm, där han erhöi utbildning å ett tryckeri. När han 1825 vände tillbaka till sin fädernestad, blef han där föreståndare för ett tryckeri och utgaf flere tidningar, hvaraf han redigerade "Visby Veckoblad". 1850 finna vi honom åter i Stockholm, där han började egen tryckerirörelse, som han sedan dess med framgång idkat. Allt fortfarande är den gamle kry och lefnadsglad.

*

Professor Dietrichsen från Kristiania, väl känd i Sverige, där han i forna dagar i lång tid haft sin verksamhet, har den senare tiden på begäran hållit en serie föreläsningar i Uppsala. Vi äro här i tillfälle lämna en ögonblicksbild af hr och fru D., när de begifva sig till prins Eugens utställning.

NYTT RICHARD BERGH- PORTRÄTT.

Ett nytt porträtt har vår berömda målare hr Richard Bergh utfört. Det framställer professorn i fysiologi vid Uppsala universitet Hjalmar Öhrvall och är f. n. utställt på den af föreningen Verdandi ordnade expositionen i Uppsala, hvilken för öfrigt omfattar prins Eugens målningar.

H. 8 Da STOCKHOLMSFOTOGRAF.

Kliché: Bengt Sjöforsparre.

PROFESSOR HJALMAR ÖHRVALL.

Porträtt i olja af Richard Bergh.

NÅGRA INTERIÖRER FRÅN KERAMIKUTSTÄLLNINGEN I MALMÖ.

Foto. Holmjer, Malmö.

KORSTRANDS MONTER.

I dessa dagar har i Malmö, å museum ägt rum en keramisk utställning i hvilken Skandinavien's förnämsta tillverkare inom detta område deltagit. Denna utställning är så till vida den första i sitt slag här i landet som keramiska föremål hittills exponerats endast i samband med allmänna industriutställningar. Utställningen rymmer en både rikhaltig och vacker samling af lyx- och prydnads-saker, utgångna från Skandinavien's förnämsta fabriker på detta område. Vi måste på grund af för tillfället starkt begränsadt utrymme åtnöja oss med denna lilla "anmälan" af den mycket lofordade expositionen.

FRÅN JÖNKÖPINGS P. B'S 25-ÅRSFEST.

Foto. Holm, Jönköping.

Klöhn: Bengt Silfverparre

GUSTAFSBERGS MONTER.

Klöhn: Kem. A.-B. Bengt Silfverparre Stålm.—Uög
KGL. DANSKA PORCELLAINSFABRIKEN.

Den 17 april firade Jönköpings Par Bri-coll sitt 25-årsjubileum under stor anslutning från P. B-loger i ett flertal städer. Högtids-loge afhölls i Allm. läroverkets högtidssal, efter hvilken, utanför läroverket, vår grupp-bild togs.

Vid Viktor-Rydbergsbysten i skolparken utbringades en minneshälsning till den store Jönköpingssonen hvarefter en stor festbankett ägde rum å Stora Hotellet.

DET
HÖGRE
SVENSKA
MILITÄR-
BEFÄLET.

L. H. TINGSTEN.

Till öfverste och chef för *Norbottens Regemente* har utnämnts öfverste *L. H. Tingsten*. Med afseende å data hänvisas till utförlig biografi i N:o 31, IV årg. samt till N:o 3 innevarande årg.

* * *

Till öfverste och chef för *N. Skånska Infanteri-Regementet* har utnämnts öfverstelöjtnanten *G. W. Lagercrantz*. Född 1849, underlöjtnant vid Kronobergs regemente 68, löjtnant 75, kapten 88, major 96. Chef för Hallands Bataljon 98. Öfverstelöjtnant vid Bohusläns regemente 01.

G. W. LAGERCRANTZ.

1. JAPANSK GENERAL MED STAB. 2. NÄR 3:dje DIVISIONEN AFSKEPPADES FRÅN KOBE. 3. EN JAPANSK PATRULL. 4. LANDSÄTTNING AF JAPANSKA TRUPPER I CHEMULPO. 5. JAPANSK TRUPPTRANSPORT I KOREA. 6. KOREANSKA KULIER TRANSPORTERA JAPANSKA PONTONER I LAND VID CHEMULPO. 7. KULIER I KOREA.

Efter fotografi.

De öfverlevande af besättningen å det vid Chemulpostriden upprunna ryska örlogsskeppet "Variag" hälsades välkomna i Odessa af Guvernören, General Kaulbars. Hvarje man tilldelades St Georgs-korset.

Kliché: Kem. A.-B. Bengt Silfversparre Sthlm.—Gbg

NEUTRALITETSSKYDDET I SPANIEN.

Efter fotografi.

SPANSKA TRUPPER SVÄRJA FANAN vid mobiliseringen till neutralitetens upprätthållande.

Kliché: Kem. A.-B. Bengt Silfversparre Sthlm.—Gbg

NÄSDUKEN I MÅNSKENSSTRIMMAN.

För HVAR 8 DAG af E. Walter Hülphers.

Jag har aldrig haft lätt för att tro på spöken och har väl inte heller råkat på så värst många i mitt lif, men det som min vän Vikland och jag upplefde här om natten i vår stuga är något mer än som jag är i stånd att förklara med vanliga naturlagar eller med de fenomen som falla inom hypnotismens och själsuggestionens hemlighetsfulla områden. Låt oss, om man så vill, kalla det rätt och slätt för spökeri och låt oss nöja tills en klyftigare kan komma med den naturliga förklaringen. Under tiden vill jag kort och utan omsvep berätta hur det gick till, så kan en hvar få bilda sitt eget omdöme.

Den stuga, hvori vi bo, Vikland och jag, ligger en half mil in i skogen högt uppe på sluttningen öfver en liten sjö. Det är en dryg timmes promenad öfver åsar och myrdrag, där halfmurkna och förfallna kafvelbroar förmedla övergången, och den lilla stugan som omfattar ett större rum och kök har förr varit skogvaktarboställe med en liten täppa utanför som väl kan ha gett foder åt en ko och en häst samt det allra knappaste åt den familj som logerade där uppe. Ingången till vår dagligstuga är genom köket, och ytterdörren stänges hvarje kväll med en grof hake, som ej kan aflyttas från ytterdörren. Från trappan är utsikt mot en gammal förfallen loge, som om kvällarna står där som en öfvergifvenhetens saga, samt ett ramlande mindre uthus, där förut varit fårstall. Bakom dessa vidtar skogen åter, en half mil till närmaste bygd.

I dagligstugan, där vi ha våra bäddställen, finnas tvänne fönster, för hvilka gardinerna rullas ner om kvällarna, det i köket där ingen bor får däremot alltid stå obetäckt för att släppa in ljus, för den händelse man behöfde gå dit ut i något ärende på natten. Från detta faller en bred, blå ljusflod öfver golvet då det är månsken och själfva det lilla rummet är då så pass ljusst att man godt ser alla föremål som befinna sig där inne från tallrikshyllan till vattsån och kokattiraljen.

Vi hade bott där Vikland och jag under nära ett år för att i lugn och fred få fullborda oss i våra studier. Själva lagade vi vår föda, sopade, skurade, städade, med ett ord utträttade alla de sysslor som vanligen annars ombesörjas af fruntimmer. Nere i bygden skrattade de åt oss och tyckte att vi voro ett par besynnerliga figurer som kunde lefva på detta afsondrade sätt midt inne i vildskogen och vi uppväckte nog deras intresse inte så litet, så att vi under högsommaren, då vägarne voro mera trafikabla aldrig ledo brist på besökande från de närmast liggande byarne. Vanligen var det dock mest ungdom som vågade sig upp till oss i vår undagömda fristad.

Men en dag framemot hösten kom en gammal gubbe upp till oss, hvilken var ute för att söka efter får, som hade sprungit vilse uppe på skogen. Som vanligt med våra främmande, som första gången träda in i stugan, sedan Vikland där gjort sina artistiska anordningar, satt han länge stilla på den rödmålade bänken och betraktade än väggarne med deras utkast, än den öppna spisen med dess målade eldtungor, än oss där vi mer och mindre besynnerliga dräkter sysslade med våra arbeten. Men till slut fann han väl tystnaden väl enformig så att han upplyste oss om att vi hade "möe granne roser på väggera". Ny tystnad.

"Men inte skulle ändå jag vilja bo här ensam, om de så bjöde mig femtio riksdaler", tillade han och såg mycket hemlighetsfull ut.

"Hur så då, far?" frågade Vikland. Vikland kallar alla obekanta gubbar för far och alla gamla gummor för mor.

"Har han aldrig hört hur här spökar?" frågade gubben och spottade.

"Nää! brukar här spöka?" frågade Vikland troskyldigt.

"Om!" svarade gubben, "om! jo det vill jag lofva. Skogvaktarn som bodde här för förut blef till slut

tvungen att flytta. Att ni inte ha hört något det var då alldeles för konstigt".

"Nej inte ett dugg", förklarade Vikland.

"Men skogvaktaren såg också", fortsatte gubben. Och så berättade han alla möjliga hemiska historier om allt förskräckligt som skogvaktarn på sin tid hört och sett. Om hur det nattetid gick en grå persedel och sysslade med vedhuggning ute på logen, hur osynliga händer ströko efter väggarna, hur det dunkade i spisen och att dörren mellan köket och rummet öppnade och slöt sig på det mest oförklarliga sätt äfven om man aldrig så väl lagt på haken föregående kväll.

Nej hvarken Vikland eller jag hade hört eller sett något.

"Ja ja, det är inte rätta tiden heller", menade gubben. Det är mest om våren som sådant visar sig här uppe. Då marken här uppe börjar bli bar och nätterna blir som en gul skymning."

"Men under höstnätterna då?" frågade jag. "Då bör det väl vara rätta tiden för spökerna att vara ute?"

"Nää, inte här", menade gubben. Här spökade det mest om vårarne. Det hade skogvaktarn sagt och han borde väl bäst veta det.

Jaja, vi kunde inte stå honom till tjänst med några spöken. Vi skrattade endast åt gubbens prat. Och många mörka nätter tillbrakte såväl Vikland som jag ensamma i stugan, då endera af oss för några göromål kvarhöllos någon längre tid nere i den civiliserade världen. Och vi glömde snart bort hela historien. Och så kom då våren.

Medan snön smälte i backen och tufvor började sticka fram ur drifvan rundt stenarne befann sig Vikland nere i den närmaste staden för att utföra ett mera kräfvande dekorationsarbete, som en grosshandlare där länge tigtigt honom om, så att jag fördjudad i ett större verk låg alldeles ensam inne i skogsstugan. Ensamheten kändes dock ej nu så tung som under själfva högvintern, då intet annat ljud här uppe låter förnimma sig än det enformiga suset från skogarne. Men nu vaknade världen åter ur vintersömmen, den ena fågeln efter de andra började låta höra sig och rundt om stugan började orrspelen i den första skumma dagningen. Det var ändå ett sällskap och medvetandet om den allt mer annalkande försommaren höll mig vid ett jämt och gladt lynne, som inte förlorade något på det sorglösa i hela min tillvaro.

En natt hände mig emellertid något besynnerligt, som gjorde mig så orolig, att jag tog min näfverpåse på ryggen och marscherade de två milen in till staden, dit jag framkom efter dagningen och väckte Vikland, som var arg och morrade öfver att bli störd. Städerna äro inte välgörande för Vikland. Kvällen förut hade han till sent på natten setat och hängt på stads-hotellet. För att lugna honom berättade jag hvad som hänt mig, men jag tror knappst, att han hörde mycket af det ty allt emellanåt måste jag pigga upp hokom med en armbågspuff i ryggen, hvarpå han svarade med ett sömningt grymtande.

"Vet du Vikland", sade jag, "det var bestämdt de där spökerna, som gubben talade om. Tror du inte Vikland?"

"Hur ska' jag kunna tro då jag ingenting vet", anmärkte han alldeles riktigt, "för rätten är det bara fåneri det där med spöken."

"Det ska' du inte säga, Vikland, för du har inte sett några. Men om du varit ute för detsamma som jag varit med om i natt, så skulle du kanske vara af annan mening."

"Kan du inte ha ur dig det då, för förr får jag väl inte sofva! Kläd af dig och lägg dig på soffan medan du berättar!" sade han och ref upp filten ur sin säng och slängde den på soffan. Men jag drog bara af mig skorna och satte mig hos honom på sängkanten för att bättre kunna hålla honom vaken.

"Jo ser du Vikland", började jag, "jag arbetade

i går hela dagen, och när kvällen kom kände jag mig sömnig så att jag gick genast och lade mig. Men så snart jag kommit i säng kände jag att det skulle bli svårt att somna. Det var så varmt i rummet och jag låg och vred mig fram och åter, jag skulle vilja tro under ett par timmar. Till slut förlorade jag tålmodet, och så steg jag upp — det var bra, tyckte jag, att du inte var där, Vikland, för då skulle du väl ha fört ett fasligt oväsen som vanligt. Jag tände på ljuset och satte mig att skriva. Jag hade väl hållit på en timma eller mer, då jag med ens kände något besynnerligt i ryggen. Och så fick jag en förmimelse af att jag inte mera var ensam utan att det stod någon och stirrade mig i nacken. Därför vände jag mig om, men där fanns naturligtvis inte någon människa. Hvarför skulle där finnas någon, då jag väl kroat till dörren som vanligt på kvällen? Men dörr'n till köket stod på glänt, ehuru jag vill minnas att jag krokade till den också. Och jag tyckte att det var en smula besynnerligt att den stod så där efter som du vet, att den går igen af sig själf. Det var en papperstuss längst in som höll den uppe.

Jag stängde till dörr'n och satte mig för att skriva igen, men det var lögn att jag kunde bli kvitt den där obehagliga känslan att någon stod och titade mig i ryggen. Därför slängde jag bort pännan och tände på pipan och började promenera omkring i rummet. Men för hvar gång jag vände ryggen mot dörr'n var den där otäcka förmimelsen framme igen. Så satte jag mig på sängen med ansiktet vänt utåt rummet, men jag blef bara oroligare och skrämde väl upp mig själf så att jag inbillade mig att jag hörde någon tassa omkring utanför stugan.

"Toker", sa jag till mig själf, "vore det inte bäst att du klädde af dig igen och gick och lade dig!"

Jag reste mig upp för att fullfölja min tanke, men i detsamma började det bli någonting galet med ljuset. Lågan höjde sig med ens till sin fyrdubbla höjd på samma gång som hon förlorade sin lyskraft och blef brun och rökig. Det blef alldeles skumt i rummet. Den fladdrade en stund alldeles som en simmande hästigel, du vet, men så blef den på en gång klotrund som en boll, men inte lysande. Och den där bollen krömp allt mera ihop tills alltsammans alldeles höll på att slockna.

"Fel i vecken", tänkte jag, men greps också af en plötslig förskräckelse att ljuset skulle slockna och jag lämnades ensam i mörkret med det där som stod och tittade på mig. Jag sprang därför fram och fick tag i ljusstaken, hvarvid lågan genast sköt upp igen och lyste som vanligt.

Men jag hade knappt släppt ljusstaken förr än samma besynnerliga fenomen upprepades. Därför letade jag fram ett annat ljus, tände det och ställde det bredvid det första på bordet. Det första slocknade långsamt och jag tog och nöp af den rykande vecken och tände det igen, men det var som förgjort, det ville inte brinna. Jag slängde undan det och tänkte nöja mig med det andra.

Men kan du tänka dig, Vikland, om en stund började också det ljuset konstra alldeles på samma sätt som det första.

"Det vore nog", tänkte jag, "om alla vekarne skulle vara lika illa gjorda!" Och så letade jag fram två ljus till, satte dem i tombuteljer och tände på dem. Det stod tre ljus och brann så att nu tänkte jag att jag väl var försäkrad.

Men om en stund började det första ljuset att konstra. Jag tog handen om staken, genast började det åter lysa med normal låga. Så snart jag släppte den, steg lågan, fladdrade som om någon blåst på den, krömp och började slockna.

"Slockna du, om det gläder dig!" sa' jag. Och så slocknade den, men jag tände den åter på ett af

de andra ljusen och stod och höll staken i hand. Då brann den. Men då kom turen till de båda andra ljusen. På en gång började de, Vikland. Alldeles som de föregående, till slut var det endast en liten ljus punkt ytterst på vekarne. Då satte jag ifrån mig mitt ljus och lade händerna på buteljerna. Genast slogo lågorna upp igen. Men på det som jag nyss släppt började lågan slockna.

"Här kan inte fan stanna!" sa' jag, och jag kände att jag inte skulle kunnat göra det. Och inte hade jag lust att sitta där hela natten och hålla omkring ljusstakarne. Och ändå vet du att jag är långt ifrån spökrädd, Vikland.

Och så tog jag hatten och så började ljusen slockna.

"Ni kan väl vänta åtminstone tills jag får tag i näfversäcken", skrek jag. "Men jag måtte ha uppfattats som ohöflig, ty i ett drag slocknade ljusen. Och det gick fort för mig att få tag i näfversäcken och komma ut på backen. Men det säger jag, Vikland, att maken till svafvelgul himmel har jag bestämt förr aldrig sett. Skogen stod alldeles svart emot den och jag tyckte att hvarje buske i ett nu skulle börja stiga och gå. Och det var alldeles som om det susat i luften fast inte ett löf rörde sig."

Ja nu snusade Vikland och sof på sitt bullersamma sätt. Och så gick jag också och lade mig, hvarpå jag genast insomnade och sof långt fram på dagen.

På aftonen dagen därpå gingo vi hemåt. Vikland hade avslutat sitt arbete och var vid godt humör och själf var jag mest benägen att skratta åt det besynnerliga som hänt mig.

"Och där satt jag alldeles som en trollkarl!", sa' jag just som vi kommo fram till ett ställe som heter Orrviksbråten och ligger i en brant backe, hvarifrån är en förtjusande utsikt. Vi bruka alltid stanna där en stund för att hvila, "och släckte och tände på ljus bara genom att lägga händerna på stakarne, är det inte lustigt?"

"Sluta upp med den där flugan nu", sa' Vikland brutalt och jag önskade af hjärtat att något obehagligt i samma stil måtte hända honom.

När vi fram på natten kommo upp till stugan, trötta efter den långa marschen, ty vi hade rätt tunga bördor i våra näfversäckar, sken månen härligt i genom fönstren och de tre ljusen kastade långa skuggor öfver bordet.

När jag tände dem anmärkte jag till Vikland:

"Ser du här stå de tre ljusen. Få se om de tänka göra konst i kväll också."

"Tänd på ljusen, och prata inte tok!" svarade han i föraktlig ton som retade mig inte så litet.

"Jag önskar att du råkade ut för det också", sade jag och satte ifrån mig näfversäcken.

"Jag också!" svarade Vikland försmädligt och började under tystnad syssla med kaffekokningen. Sen vi druckit kaffe gingo vi genast till sängs och sofvo som stockar den natten. Och inte heller hände någonting mera anmärkningsvärdt förr än det inträffade, som jag nu går att berätta. Och det skedde under natten till en torsdag, en natt då himmelen var lika svafvelgul och och otreflig i väster som den då spökeriet med ljuslågorna inträffade.

Den kvällen hade Vikland varit på ett mycket otrefligt humör, som han ofta brukade vara mot fullmåne. Hvarför han blir knarrig och otreflig framemot fullmåne är mig en fullkomlig gåta och själf tyckes han vara alldeles omedveten om det, men ett faktum är det. Och nu var det fullmåne. En sådan där som stiger stor och röd öfver skogen i vårkvällens ljusa skymning och som fram emot natten blir allt mera klar och hvit med det osäkra sken, hvari hemlighetsfulla skuggor tyckas smyga omkring. Af sådant mänsken sägas somliga människor få mänstygn, hvilket är en besynnerlig sjukdom med allehanda hallucina-

tioner, och möjligen är det någon släng däraf, som anfäktar Vikland.

Under den mest intensiva och sura tystnad gingo vi därför och lade oss, och det dröjde inte länge förr än Viklands vanliga ljud började. Om det hörde hit, skulle jag närmare beskrifva Viklands snarkning, ty den är någonting alldeles enastående. Själj hade jag mot vanligheten ytterst svårt att somna, kanske var det månluset som hade någon del i det, ty vi hade glömt att draga ner gardinen för fönstret, innan vi gingo och lade oss, och sen voro vi för lata att stiga upp igen och göra det, så att det var alldeles ljust inne i rummet. Jag låg länge och tittade på den hvita reflexen på tennstaken, men till sist somnade jag också och sof väl sen djupt och tungt i ett par timmar eller en god stund efter midnatt.

Då vaknade jag med ens af att någon strök mig med handen öfver ansiktet och satte mig förskräckt upp i sängen. Det var lika ljust som då jag somnade, och Vikland stod bredvid mig på golfvet i skjortan och stirrade mot dörren.

"Hvad är det, Vikland?" frågade jag nu alldeles vaken. "Är det någon som smyger utanför stugan?"

"Tyst, hör du inte något?" svarade han. "Jag vaknade vid att det stod en figur och stirrade på mig där borta vid dörren."

"Du yrar, Vikland", sa jag, och gjorde mig i ordning att lägga mig ner igen. "Hur skulle någon kunna göra det, efter som jag lade hakarne på bägge dörrarne, innan jag gick och la' mig. För säkerhets skull kände jag ändå efter att de lågo riktigt på. Gå och lägg dig!"

"Då lägger du på som en höna", säger Vikland harmset och pekar på dörren där jag till min häpnad i månskenet ser att haken hänger afrokad.

"Då går du i sömnen", säger jag i samma ton. "Gå och lägg dig!"

Men jag har knappt fått orden ur munnen förr än jag blir alldeles stel, där jag sitter i sängen. För utan ett ljud börjar dörren långsamt gå upp, dörren som alltid sluter sig af sig själf, när man släpper den. Springan vidgar sig allt mera, den svarta öppningen blir allt bredare. Men så långsamt. Och inte ett ljud höres.

"Hvem är det?" säger Vikland barskt, men ingen svarar, och dörren fortfar allt jämt att öppna sig tills den till slut står på vid gävel "Hvem är det?" ropar Vikland än en gång. "Svara, annars skjuter jag!"

Då ser jag honom lyfta revolvern, som han tagit från väggen öfver sängen, där några sådana pjäser hänga mellan gevären. Intet svar. Men i dess ställe börjar dörren åter sluta sig, lika långsamt och lika tyst som den nyss förut öppnade sig.

"Hvad fan är detta för konstler!" ropar jag och hoppas ut ur sängen. "Tag hit revolvern, din stolle!"

Och i detsamma jag tar den ifrån honom går dörren igen med en smäll och jag rusar på den och står i en blink ute i köket. Inte en människa! Där ute är nästan lika ljust som om det vore dag. Inte en varelse! Haken ligger lika säkert för dörren som den gjorde aftonen förut, men för säkerhets skull lyfter jag af den och ser ut. Ingen! Gårdsplanen ligger tom och öde i det skarpa månskenet. Inte ett ljud, inte en knäppning. Skogen står tiggande och svart och sofver.

"Ser du någon?" hör jag Viklands stämma därinne.

"Du kan ju komma hit själf och se efter", svarar jag och stänger dörren till det yttre.

Och Vikland kommer ut till mig och vi genomskona noga hvarje vrå och gömsle utan att finna något. Vi titta under bordet, kika bakom förhänget, under hvilket vi ha våra kläder hängande, söka i spisen och inne i själfva bakugnen. Inte ett tecken till lif!

Men med ens stannar Vikland med ett utrop och böjer sig ner.

"Hvad är det här för en trasa? Den har jag bestämdt aldrig sett här förr, är det din?"

Och jag går bort till honom och ser honom stå nerböjd och betrakta en näsduk, som ligger midt i månskensstrimman från fönstret. Jag ser en liten blodfläck på den och efter en stund upptäcker jag äfven monogrammet.

"Hur i herrans namn har den kommit hit?" säger jag, och jag känner hur bestörtningen tar mig, ty jag är alldeles viss på att den näsduken med sin lilla hemlighet ligger väl inlåst i en skrifbordslåda många tiotal mil därifrån och till hvilken jag ensam har nyckeln.

"Det är ett N och ett B på den och så är då en blodfläck", säger Vikland. "Känner du till den?"

Men jag är för häpen att kunna svara och böjer mig hastigt ned för att taga upp näsduken. Jag räcker ut handen och — *famlar efter en ljus fläck på golfvet från rutan*

Foto, Tegström, Luleå.

LULEÅ DOMKAPITEL,

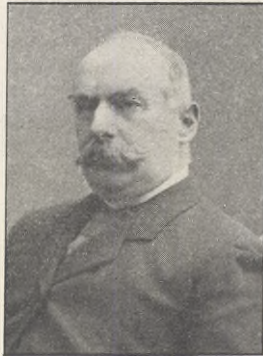
Kliché: Kem. A.-B. Bengt Sjöforsparre Skåm—Öbg.

i hvilket det nya stiftets i dessa dagar installerade biskop intager säte som ordförande, bör vara af ett aktuellt intresse. Vi namnteckna ledamöterna från vänster å fotografen: Lektorerna C. Svødelius och J. A. Lagermark, Domprosten O. A. Wester, BISKOP O. BERGQVIST, Rektor K. A. Fredholm samt Lektorerna G. Norelius och H. Wallin. Stående: Amanuensen F. Engelmark.

J. M. A. GRENANDER.

Den 18 april fyllde auditören f. d. direktören i Ståd. Allm. Brandstods- bolag Johan Magnus Alfred Gren- ander i Stockholm 80 år.

G. MURRAY.

Grosshandlaren Georg Murray i Göteborg fyllde den 23 april 60 år.

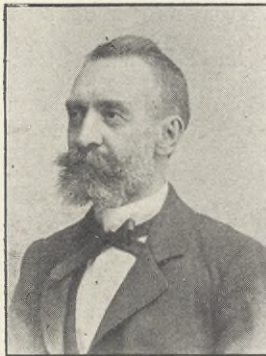
J. A. PETERSSON.

Underlöjtnanten i armén, redogö- raren vid militärskolorna i Varberg kunde nyligen fira 50-årsjubileum som militär. P. är 70 år gammal.

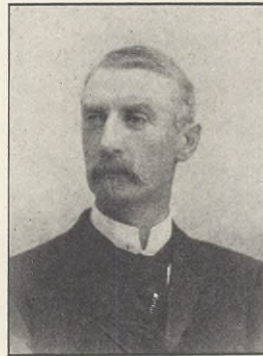
E. CHRISTIERNSSON.

55 år fyllde den 8 april bruksför- valtaren vid Hasselfors Bruk i Nä- rike, Ernst Christiernsson. Anställd vid bruket sedan 70 efter att hafva genomgått Örebro tekn. skola och ett år prakt. vid Liljeh. vekst. C. är en i sin ort mycket anl. kommunalm. Skickl. jäg. o. zoolog, är han ägare af den största priv. äggsaml. i Sverige.

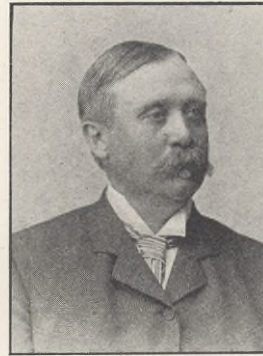
K. A. G. BJÖRKMAN.

Apotekaren Karl Axel Gyffe Björkman i Orsa, fyllde den 19 april 55 år. B. erhöil 97 privilegium a apoteket i Orsa.

AUG. JUNGSTEDT.

55 år fyllde den 21 april tullför- valtaren i Halmstad Aug. Jung- stedt.

A. H. A. KEY-ÅBERG.

50 år fyllde d. 14 april prof. Adolf Henrik Algot Key-Åberg i Sthlm. 87 med. dr i Uppsala, förordn. K. redan föreg. år. att uppehålla e. o. professuren i rätts- o. statsmedicin samt utn. 87 till innehafv. häraf. 89. sedan riksd. beviljat ansl. t. en ord. professor i samma ämnen, ord. pro- fessor. Prakt. läkare sedan 90.

L. G. CAVALLI.

50 år fyllde den 15 april Majoren vid Kongl. Kronobergs Regemente, Lars Gustaf Cavalli i Växjö.

F. W. CARLBAUM.

80 år fyllde den 20 april f. fan- junkaren vid K. Upplands rege- mente, svärdsmanen Fredrik Wil- helm Carlbaum. Han beviljades 78 afsked efter att ha tjänstgjort vid regementet i 40 år.

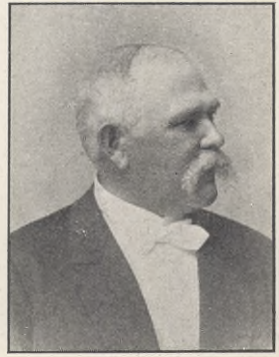
J. A. C. HYLLEN.

Underlöjtnanten och svärdsman- nen Johan Axel Constantin Hyllén, fyllde den 10 april 75 år. H. bief 76 volontär vid Skånska dragonre- gementet, sergeant 55, fanjunkare 73. H. är en af arméns äldste i tjänst varande militärer.

E. A. H. GYLLENHAMMAR.

65 år fyllde den 7 april jägmästa- ren i Kopparbergs revir, Gäfne- Dala distrikt, Edvard Adolf Herman Gyllenhammar.

W. EDLUND.

Den 21 april fyllde disponenten för Mjöby Qvarn Aktiebolag, Wil- helm Edlund, 60 år. E. kunde sam- tidigt fira 30-årsjubileum som chef för Qvarnbolaget, hvilket stiftades 74. En af samhällets mest framst. män, deltagar E. ännu verksamt i såväl det kommunala lifvet som i allmänna och enskilda företag.

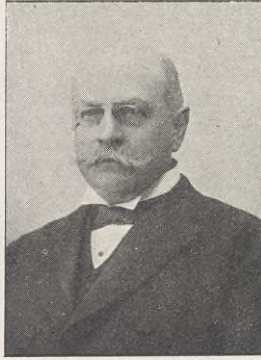

PORTRÄTTGALLERI

R. SUNDELL.

50 år fyllde den 19 april bildhuggeren Richard Sundell i Stockholm. Elev vid konstakademien 74, studerade sedermera i Berlin, Paris o. s. v. i tre år. Har utf. arb. i skulptur t. praktbyggn. i Sthlm samt irrgångsalonger i Sthlm, Gbg, Helsingborg, Petersburg o. Chicago. Uppl. af marmoriten, patenterad i många länder.

A. KROOK.

50 år fyllde d. 22 april Sveriges Handelsresandeförenings ordförande, grosshandlaren Anders Krook, hvilken till 84 och därpå 93-99 varit bosatt i Österg., men under melantiden och numera i Stockholm. K. är äfven grundare af den första Oddfellow-logen i Stockholm, "John Ericsson".

ALB. ERIKSON.

50 år fyllde den 24 april arrendatorn Alb. Erikson, Skalunda pr Kolltorp. Ordförande i Sköldinge kommunalnämnd och stämme, ledamot af kyrko- och skolråd, ordförande i brandstodskommittén, i mejeriföreningen m. m.

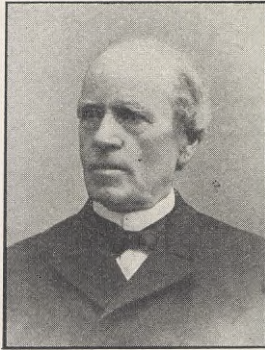
OSCAR PETERSSON.

Grosshandlaren Oscar Pettersson i Kristianstad, fyllde den 17 april 50 år. P. ägnar sig numera uteslutande åt agentverksamhet, sedan han för ett par år sedan lämnade sin affär och sina många ofentliga och enskilda uppdrag. Hög frimurare.

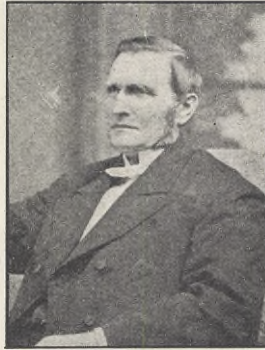
P. JOHNSSON. †

F. riksdagsm. Per Johnsson, afled den 19 april å Remmariöfs gård, 86 år gammal. I sin krafts dagar var J. en i det kommunala lifvet flitigt anlitad man. Under åren 67-70 representerade han Rönnebergs och Harjagers här. i Andra kam. Rättens ombudsm. s. mångårig nämndem. för Harjagers här. Mångårig landst.-m.

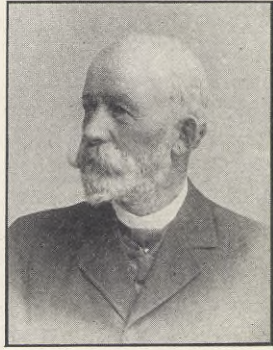
J. A. HULTGREN. †

Den 17 april afled i Stockholm f. rådmannen därstädes Johan Albert Hultgren, 84 år g. 43 hofrättsex., tjänstgj. han till 57 i Svea hofrätt. Därpå amanuens i förmyndarekam., befordr. 58 till brottmålsnot. och 63 till civilnot. i Sthlms rådhus, där han 68-90 var rådmän. Stadsfullm., ordf. i Byggnadsnämnden m. m.

OLA JÖNSSON. †

Den 17 april afled i Stockholm, f. riksdagsmannen i Andra kammaren Ola Jönsson i Kungshult, 78 år gammal. J. invaldes redan 59 i bondeståndet för Luggude domsaga i Skåne och satt efter representationsförändringen i Riksdagen till 75. Han var af utpräglat liberalt skaplygne.

H. S. H. HOLMSTRÖM. †

Den 17 april afled i Stockholm f. d. kommissionslandtmätaren Hans Samuel Herman Holmström, 75 år gammal.

N. HAGSTRÖM. †

Musikdirektör Nicolaus Hagström i Helsingborg, afled nyligen därst. Född 32, aflade han ex. vid Musik. akad. 58. Ord. lärare i musik o. sång vid Helsingb. h. allm. lärov. 55-01. Klockare o. org. i Helsingborg sedan 71. Inneh. guldmedalj för medborgerlig förtjänst. Författare till läroböcker i sång.

W. PETERSSON. †

Den 7 april afled i Stockholm, f. handlanden W. Pettersson, 62 år gammal. P., som 42 kom från Skåne till Stockholm, förestod i många år Hamburgska porteraffären. Irrig amatör på träfflingsområdet och sedan 30 år ledamot af sällskapet Barnavärn, däraf ordförande i 4 år.

J. O. BODIN. †

Den 8 april afled i Söderhamn f. förvaltaren Johan Olof Bodin, 52 år gammal. Synnerligen skicklig revisor var han i denna egenskap mycket anlitad, dels som revisor af stadens räkenskaper, dels hos Folkbanken. Förvaltare vid Djupvik 78-99, då han beviljades afsked med pension.

G. NILSSON. †

Grosshandlaren Gustaf Nilsson, innehafvaren af firman Persson & Nilsson i Helsingborg, afled nyligen därstädes, 52 år gammal. Känd som en särdeles duglig och driftig affärsman.

Foto. Sandberg, Kalmar.

Vi skulle — därest utrymmet så medgifvit — redan i ett föregående nummer ha återgifvit några illustrationer af den bazar som den 9 april afhölls i Kalmar till förmån för dess skyttegille. För alla i trakten skola emellertid dessa bilder säkerligen vara lika välkomna nu, och det stora antalet för den svenska skytterörelsen intresserade skola nog också med glädje se hur skyttesaken omhuldas öfver hela landet. Bazaren gaf ett resultat som öfverensstämde med själfva fästanordningen — båda voro ståtliga.

Kliché: Kem. A.-B. Bengt Silfversparre Sthlm.—Obg.

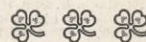
GÖTEBORGS GYMNASTIKFÖRENING.

Med anledning af denna segervana och lifskraftiga idrottsförenings 30-åriga tillvaro ägde en uppvisning rum den 15 april under dess skicklige instruktör *Kapten P. Ekman* och visa vi en grupp-bild från tillfället ifråga.

Föreningen har dels med egen trupp

och dels jämte andra gymnaster förutom i Göteborg deltagit uti ett stort antal gymnastikfäster såsom i Uppsala, Stockholm, Malmö, Gefle, Kristiania, Fredrikshald, Köpenhamn, Antwerpen, Paris och London.

Kliché: Bengt Silfversparre.